

[Sigsgaard.]

en regulering er rimelig, men om det skal være efter pristallet kan nok diskuteres, for boligudgifterne stiger jo langt hurtigere — dels skal maksimumssikringen sættes op, ved at procenttillægget pr. barn sættes til 20 uanset indkomst. Jeg ved ikke, om man er klar over det, men det vil især hjælpe folk med højere indkomster. Jeg har ligesom boligministeren prøvet på at lege lidt med tallene på det punkt. En tobørnsfamilie, der tjener 49.000 kr. og betaler 18.600 kr. i husleje, vil efter socialdemokratiets forslag få 4.500 kr. i boligsikring, medens de nu kun får 558 kr. Tjener en tilsvarende familie kun 35.000 kr. og betaler 15.000 kr. i husleje, stiger sikringen kun fra 3.650 kr. til 6.000 kr., og den resterende husleje på 9.000 kr. bliver stadig alt for høj. Hvis tobørnsfamilien tjener enten 25.000 kr. eller 30.000 kr. og betaler 9.000 kr. i husleje, får den ingen forbedring efter forslaget. Boligministeren har altså også efter mine beregninger ret i, at der går en grænse ved de 9.000 kr. Hvis familien kun tjener 15.000 kr. og betaler 3.000 kr. i husleje, får den heller ingen forbedring. Det vil altså sige, at det først og fremmest er dem med de noget højere indkomster og med en høj husleje, der får forbedringen, men de noget dårligere stillede, hvis husleje i forhold til deres indtægt kan være lige så høj eller højere, og som har endnu sværere ved at skaffe sig en bolig, de kan betale, og de har endnu mere brug for det, men får ingen forbedringer.

Boligsikringen er nok nødvendig i det nuværende system, men jeg vil nu nødig have medansvar for den som led i helheden. Den er nødvendig nu, hvor boligforliget og jordspekulationen har skruet huslejen op i vanvittige højder, men vi skal huske — og det er derfor, jeg nødig ville have haft medansvar for dette kompleks, hvori boligsikringen indgår, og dermed heller ikke for boligsikringen — for det første, at i sidste ende betales boligsikringen i høj grad af lejerne selv over skatten, og for det andet, at den først og fremmest gavner de private bygherrer. Uden boligsikringen kunne de aldrig få lejet deres dyre lejligheder ud.

Derfor er både ministerens og socialdemokraternes forslag dårlige, for det er forslag, der bare trasker videre ad boligforligets vej; det er jo det, også socialdemokraternes for-

slag gør, dets gode sider, som jeg har nævnt, uførtalt i denne forbindelse: man trasker jo på mange punkter bare videre ad boligforligets vej, og den vej fører bevisligt til endnu højere huslejer og endnu større bolignød. Der skal en helt ny boligpolitik til, og den vil VS prøve at komme med forslag om senere i denne samling, selv om det er en meget stor mundfuld at tage fat på.

Så mangler jeg kun at sige, at vi principielt kan støtte lovforslag nr. 59, fremsat af fru Hanne Reintoft.

Hanne Reintoft: Når mit parti fremsætter forslag til ændring af loven om boligbyggeri og af boligreguleringsloven, så betragter vi det ikke som en løsning hverken på bolignøden eller boligproblemerne. Vi betragter det som et skridt i retning af at stoppe en videreudvikling af den ødelæggende boligpolitik, der nu er ført siden 1958, og vi må nok senere på samlingen tage problematikken om boligbyggeriets fremtid op igen. Det klares ikke med lapperier, men ved en fuldstændig omlægning af målsætningen for dette byggeri og dermed også helt andre principper for anskaffelse, finansiering, udlejning og administration.

De forslag, der er til behandling i dag, anser vi altså ikke som udtryk for nogen som helst ny linje i boligpolitikken. De skal først og fremmest sikre, at der ikke begås nye uretfærdigheder mod lejerne. Lejeforhøjelse ved genudlejning løser absolut ingen boligpolitiske problemer, men rammer nok så hårdt, hvor lejerne skal indgå nye lejemaal. At forhøjelsen eller huslejeskatten, som det jo faktisk er, skulle virke gavnligt, er nærmest en dårlig vittighed fra boligministerens side. Det er jo prøvet før at lade huslejen i den bestående boligmasse stige, og hver gang har det blot ført til højere og ikke til lavere priser for nybyggeriet. Den sag tror jeg ikke man kan modsige mig i på ét eneste punkt.

De tre regeringspartiers og socialdemokratiets boligordførere havde så travlt i 1966 med at fortælle, at lejevurderingen, der gav store lejeforhøjelser, ville virke dæmpende på nybyggeriets priser. Grundejernes investeringsfond og det almennyttige byggeris landsbyggefond har overhovedet ingen virkning haft i retning af at gøre nybyggeriet billigere. Netop i de år, hvor boligforli-